

Liksom det legendariska Numancia står Kuba emot Trumps oljeblockad

Liksom det legendariska Numancia står Kuba emot Trumps oljeblockad

[År 137 f.Kr. kapitulerade 20 000 romare till keltibererna i Numantia (med en befolkning på mellan 4 000 och 8 000 invånare). Den unge romerske officeren Tiberius Gracchus räddade den romerska armén från undergång genom att underteckna ett fredsavtal med numantinerna.

Den slutliga belägringen av Numantia inleddes 134 f.Kr. Scipio Aemilianus med en armé på 30 000 soldater belägrade staden och uppförde en 9 km lång barriär med torn, vallgravar och andra anordningar. Numantierna vägrade att kapitulera och hungersnöden spred sig snabbt i staden. Efter åtta månader beslutade de flesta invånarna att begå självmord hellre än att bli slavar. Några hundra invånare beslutade att bränna ner staden innan de kapitulerade efter 13 månaders belägring.]

Den oljeblockad mot Kuba som införts av USA:s president Donald Trumps administration påverkar det dagliga livet på hela ön. Det finns ingen del av José Martí's hemland där konsekvenserna inte märks. Den maximala påtryckningspolitiken skadar hela befolkningen. Den skadar allt: livsmedel, hälsa, elproduktion, produktiva aktiviteter, transporter.

USA hindrar Kubas inköp av olja. Rederier och försäkringsbolag sanktioneras. När det inte har räckt inför USA strafftullar på länder som säljer olja till ön.

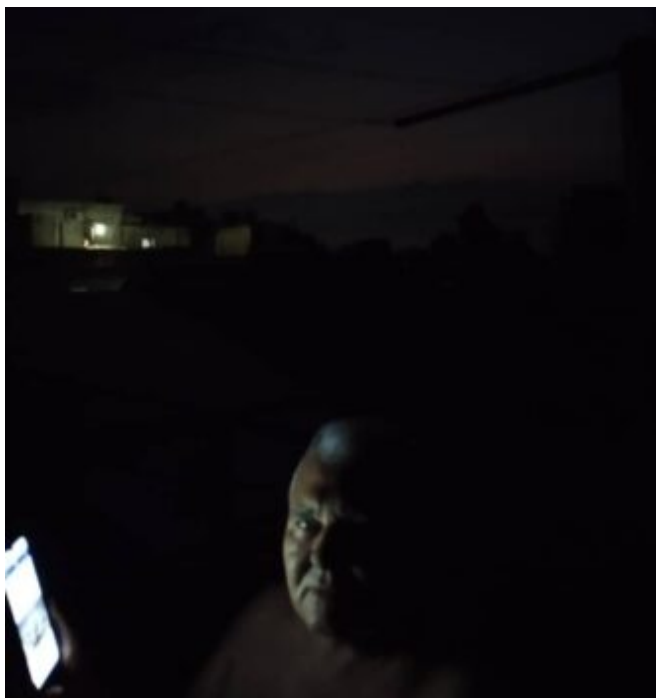
Men trots den skada som åsamkats och trots all den smärta som orsakats finns det ett stort motstånd bland det kubanska folket. För den som inte känner till dess historia kan dess motståndskraft verka förbryllande. Det är det inte. Det är en hel nation som lever och andas i takt och synkronisering med Numancia, från år 133 f.Kr.

Exemplen är många. Idag körde inte guaguas, [bussar] det viktigaste kollektiva transportsystemet i Havanna, på grund av

bränslebrist. Användarna gick, tog sig fram på motorcyklar eller åkte med en enjambre, elektriska fordon som transporterar passagerare på olika rutter. Med oändlig tålamod väntade de vid hållplatserna på att det skulle bli deras tur att kliva på.

Bristen på bensin i staden är också tydlig vid bensinstationerna. Bilarna står i långa köer för att tanka. Men det finns ingen desperation eller dåligt humör bland förarna. Medan de väntar pratar de vänligt med varandra tills det blir deras tur. Utan bensin blir resor till andra städer eller till och med till omgivningarna svåra. Men livet går vidare.

En ny nödsituation

Journalisten Jesu?s Alvarez Lo?pez sitter på terrassen under strömavbrottet. Foto: privat

Energikrisen har lett till att aktiviteter som kräver transport har ställts in. Det påminner om de åtgärder som vidtogs till följd av covidpandemin. På arbetsplatserna diskuteras om verksamheten kräver att arbetarna är närvarande eller om den kan skötas på distans. Och på högskolorna diskuteras andra undervisningsalternativ med studenterna. Universitetet i Havanna har till exempel utökat den blandade undervisningsformen till alla utbildningar och föreslår att man utvärderar vilka aktiviteter som kräver närvaro. Sammantaget är befolkningen uppmärksam på den nya fas som nu inleds.

Bristen på bränsle påverkar också elproduktionen. Även om den kubanska regeringen under hela förra året arbetade med att återställa elnätet, hindrar bristen på olja produktionen. Regeringen har prioriterat ekonomiska aktiviteter som bevakning och drift av produktionsanläggningar. Men det påverkar hushållen. Strömavbrott är därför en del av vardagen för Havannas invånare. De har dock hittat sätt att anpassa sig till svårigheterna. Det finns alltid någon som inte går ut på gatan utan sin lilla ficklampa.

Ibland, i hushåll som har elektriska spisar, finns det bara el tre timmar om dagen. Så de måste vänta och se när de ska laga mat för hela dagen. I andra fall lagar de mat med kol eller ved.

Besatthet mot rebelliskhet

Denna strypning, trots sin allvarlighet, är inte ny. Det är den senaste fasen i USA:s feberaktiga besatthet av att krossa öns upproriska rebelliska anda. Sedan revolutionen inleddes 1959 har Kuba genomgått mycket svåra tider. Och landet har klarat sig framåt med många uppoffringar och ansträngningar. Trumps militära aggression i Venezuela och kidnappningen av president Nicolás Maduro är

inte något exceptionellt i det senaste halvsekle på västra halvklotet.

I oktober 1983 landsatte Washington trupper på ön Grenada och störtade Hudson Austin. Fyra år tidigare hade Maurice Bishop lyckats etablera en progressiv regering, allierad med Kuba och Sovjetunionen. Imperiet fann det oacceptabelt att han vågade börja bygga en flygplats.

Den 20 december 1989 intervererade USA militärt i Panama. Invasionen avslutades i slutet av januari året därpå. General Manuel Noriega, tidigare medarbetare till CIA och anklagad för narkotikasmuggling, störtades, arresterades och fängslades fram till sin död.

Vid den tiden kollapsade det socialistiska lägret och Sovjetunionen. Plötsligt förlorade ön ett viktigt stöd. Osäkerheten och isoleringen ökade till oanade nivåer. Många förutspådde slutet för det socialistiska experimentet i Karibien. Havanna svarade med att införa en krigstidsekonomi full av uppoffringar. Och det gick.

Under dessa år, den 18 mars 1990, vid ett möte med brasilianska intellektuella i Sao Paulo, Brasilien, påminde Fidel Castro om att venezuelanen Carlos Andrés Pérez och spanjoren Felipe González, inom ramen för ett initiativ för att övertyga honom om att ändra sin strategi, sa till honom: "Vi vet att ni kommer att göra motstånd, det tvivlar vi inte på. Amerikanerna vet att detta kostar dem 250 000 döda, men det kommer att innebära stora förluster för Kuba. Filosofin kan inte vara motstånd, strategin kan inte vara den som användes i Sagunto och Numancia?"

Minnesmärke för hjältarna

Numancia var en keltisk stad som år 133 f.Kr., efter att ha motstått 15 månaders romersk belägring och lidit av svält och pest, valde att begå självmord och bränna ner sina byggnader istället för att kapitulera.

Fidel Castro tvekade inte: "Vi föredrar Sagunto och Numancia framför att vara slavar?", svarade han politikerna. "Vår strategi?", förklarade han för de brasilianska intellektuella, "är motstånd och kamp, det kan inte vara någon annan. Om du ger efter en fingertopp, kommer de att begära fingret, handen, armen, allt?"

Amalia Díaz, en 20-årig filosofistudent som specialiserat sig på Fernando Martínez Heredias tänkande, är en värdig arvtagare till den tradition av motstånd som kommandanten Castro talade om. Hon förklarar tydligt hur den kubanska revolutionen, i tidens anda och trots alla motgångar och djupt präglad av de 32 kubanernas uppoffring i strid, som till sista andetaget försvarade president Nicolás Maduro i Caracas, kan jämföras med det värdiga exemplet Numancia.

Amalia berättar: "Döden av de 32 kubanerna i Venezuela, som försvarade president Nicolás Maduros liv och integritet, var mycket stark. Jag kände en stor smärta. De gjorde motstånd. Det sätt på vilket våra hjältar försvarade sig visar på en mycket stor mänsklighet. Det gör det tydligt att vi är ett folk som kan göra motstånd."

"När kropparna efter våra 32 kamrater anlände, samlades en folkmassa i regnet för att hedra dem. Vissa hade ingen aning om vilka dessa människor var. Men vi väntade en hel dag för att kunna gå förbi de små kistorna, med en flagga, och gråta."

"När jag fick reda på det sprang jag till torget. Jag kände en stor osäkerhet, en mycket stor förtvivlan. Och smärta. Och jag hörde den kubanska regeringens svar. Jag träffade kamraterna. Och jag insåg att det finns människor som dem, våra hjältar, som kan finnas över hela världen, och även här på Kuba. Människor som kämpar mot ett socialt system av exploatering som är absurt. Som är kamrater. Som dag efter dag gör saker mot denna exploatering. Och vi är många. Och vi är inte ensamma. Och vi har en väg att följa."

"Imperiet gillar inte att det finns människor som kämpar mot det. Tack vare våra 32 hjältars uppoffring finns det nu en starkare kubansk nationell medvetenhet. Här finns den antiimperialistiska medvetenheten. Trump kommer inte att kunna stjäla vår framtid. Det är uppenbart att det är vad han försöker göra. Men han kommer inte att lyckas. Jag gör motstånd. Och fler människor gör det tillsammans med mig. Ned med imperialismen!?"

Författaren Omar González, en nyckelperson inom kubansk kultur och en bastion inom nätverket Red en Defensa de la Humanidad (Nätverket till försvar för mänskligheten), håller med om metaforen som associerar det aktuella kubanska motståndet med den heroiska kampen i Numancia. Men han gör en skillnad mellan det gamla keltiberiska folket och oss. Han försäkrar: ?Vi kommer inte att begå självmord. Vi kommer att vinna.?

Como la legendaria Numancia, Cuba resiste la asfixia petrolera de Trump

La Jornada, Mexiko, 260206 (ZT)

HÄV BLOCKADEN AV KUBA!

Bli en del av solidaritetsrörelsen!

Bli medlem i Svensk-Kubanska!

Eller skicka ett bidrag till Stödfonden!

Ange namn, e-post, adress och skicka 300 kr för ett års medlemskap (150 för pensionärer, arbetslösa och studerande)

Swish 123 589 0975 eller Pg 40 54 11 ? 0

Bidrag till insamlingen ?Mediciner till Kuba?

PG 23 57 15 ? 0 ELLER Swish 123 182 37 72